

DE GEHEIMZINNIGE WIELRIJDER

In de jaren tusschen 1894 en 1901 leide Sherlock Holmes een zeer druk leven. Men kan veilig zeggen, dat er in die acht jaar geen politiezaak van enige betekenis was, waarin hij niet werd geraadpleegd, en er waren honderden particuliere gevallen, waaronder zeer merkwuurdig en ingewikkeld, waarin hij een voorname rol speelde. Vele verwonderlijke successen en een paar onvermijdelijke mislukkingen waren het resultaat van deze periode van hard werken. Daar ik van al deze gevallen aantekeningen heb gemaakt, en bij vele ervan persoonlijk betrokken was, is het niet gemakkelijk uit te maken welke het best geschikt zijn om aan het publiek voor te leggen. Ik zal echter aan mijn vroegere gedragslijn vasthouden, en de voorkuren geven aan die gevallen welke hun belang niet zo zeer ontleenen aan de ernst van de misdaad als wel aan de vernuftigheid en de dramatische kwaliteiten van de ontkenning. Om deze redenen stel ik mij voor de lezer in kennis te brengen met de feiten betreffende Miss Violet Smith, de eenzame wielrijder van Charlington, en de merkwuurdig gang van ons onderzoek, dat door zulk een dramatische climax bekrond werd. Het is waar, dat dit geval niet zo geschikt is om de vermogens, waaraan mijn vriend zijn roem te danken heeft, in het licht te stellen, maar er waren toch enkele details aan verbonden, die het een bijzondere plaats doen innemen in mijn uitgebreide criminologische aantekeningen, die ik als materiaal voor deze verhalen benut.

Mijn aantekeningen over het jaar 1895 opslaand, zie ik, dat het op een zaterdag was, op 23 april, dat wij met Miss Violet Smith kennis maakten. Ik herinner mij, dat haar bezoek Holmes buitengewoon ongelegen kwam, want hij was op dat ogenblik in een zeer zonderling en ingewikkeld probleem verdiept, in verband met de eigenaardige vervolging, waaraan John Vincent Hardon, de bekende tabakskoning, blootstond. Mijn vriend, die er grote waarde aan hechte zijn gedachten op één ding tegelijk te concentreren, vermitschuude alles wat zijn aandacht van het probleem, waarmee hij zich bezighield, zou kunnen afleiden. Maar zonder zich aan een lomphheid schuldig te maken, die hem van nature geheel vreemd was, was het onmo-

gelijk om de jonge, mooie vrouw gehoor te weigeren, wier lantje, bevallige gestalte zich laat in de avond op onze kamer in Baker Street vertoonde, en die zijn hulp en raad kwam inroepen. Tevergeefs wees hij erop, dat zijn tijd reeds volledig bezet was, want de jongedame was vastbesloten hem haar verhaal te vertellen, en het was duidelijk, dat men haar alleen met geweld uit de kamer zou kunnen verwijderen, zolang zij zich niet van deze taak gekweten had. Met een bernstend gezicht en een ietwat vermoed glimlachje verzocht Holmes de mooie indingster te gaan zitten en ons deelgenoot van haar moeilijkheden te maken.

'Uw gezondheid kan het niet zijn,' zei hij, terwijl hij haar scherp opnam, 'zo'n onvermoeide wielrijdster als u moet een sterk gestel hebben.'

Verbaasd keek zij naar haar voeten, en ik zag dat het leer van de schoenen aan de binnenkant wat geschaafd was, ten gevolge van de wrijving met het pedaal.

'Ja, ik fiets vrij veel, Mr. Holmes; dat staat trouwens ook in verband met mijn bezoek aan u.'

Mijn vriend nam haar ongelandschoende hand in de zijne, en bekeek die zo aandachtig en met even weinig emtie als een wetenschappelijk onderzoeker een of ander zeldzaam exemplaar zou hebben bestudeerd.

'U zult me wel niet kwalijk nemen, het hoort nu eenmaal bij mijn beroep,' zei hij, toen hij haar hand weer losliet, 'ik was bijna zo dom geweest te veronderstellen, dat u typiste was. Het is duidelijk genoeg, dat u een pianiste bent. Let maar op die spatelvormige vingertoppen, Watson, die men zowel in het ene als in het andere beroep aantreft. Het gezicht is evenwel van een verfining' – hierbij draaide hij haar gezicht zachtjes naar de lamp – 'die men gewoonlijk niet bij een typiste aantreft. Deze dame is in de muziek.'

'Zo is het, Mr. Holmes, ik geef les.'

'Vermoedelijk niet in de stad, naar uw gezonde kleur te oordelen.'

'Neen, meneer; bij Farnham, op de grens van Surrey.'

'Een mooie streek, en voor mij vol interessante herinneringen. Herinner je je nog, Watson, dat wij daar in de buurt Archie Stamford, de falsaris, hebben gepakt? En vertelt u nu eens, Miss Violet, wat u bij Farnham, op de grens van Surrey, overkomen is.'

De jongedame deed ons het volgende zonderlinge verhaal, op heel stellige toon en met een duidelijke stem:

Mijn vader is dood, Mr. Holmes. Het was James Smith, de dirigent van het oude Imperial Theatre. Mijn moeder en ik hadden verder geen familieleden, behalve een oom, Ralph Smith, die vijftientig jaar geleden naar Zuid-Afrika was gegaan, en van wie wij sindsdien nooit meer iets gehoord hadden. Vader liet ons zonder een cent achter, maar op een dag zeiden men ons, dat er een advertentie in *The Times* stond, waarin naar ons adres werd geïnformeerd. U kunt zich voorstellen hoe opgewonden wij waren, want wij dachten, dat iemand ons een fortuin had nagelaten. Wij gingen dadelijk naar de advocaat, wiens naam in de advertentie opgegeven was. Daar ontmoetten wij twee heren, Mr. Carruthers en Mr. Woodley, die uit Zuid-Afrika over waren. Zij zeiden, dat mijn oom een vriend van hen was geweest, dat hij een paar maanden geleden in Johannesburg arm was gestorven, en dat hij hun op zijn sterfbed had gevraagd zijn familie op te zoeken om te zien of zij geen gebrek leden. Het leek ons vreemd, dat oom Ralph, die bij zijn leven geen notitie van ons had genomen, zo verlangend was geweest na zijn dood voor ons te zorgen; maar Mr. Carruthers legde ons uit, dat mijn oom juist had gehoord, dat zijn broer overleden was en zich dus verantwoordelijk voor ons voelde.'

'Eén ogenblik,' zei Holmes, 'wanneer had dit onderhoud plaats?'

'In december – vier maanden geleden.'

'Gaat u door.'

'Mr. Woodley maakte een zeer onaangename indruk op mij. Hij gaf mij voortdurend knipogjes – een ruwe jonge kerel, met een opgeblazen gezicht en een rode snor, met zijn haar over zijn slapen geplakt. Ik vond hem afschuwelijk – en ik was er zeker van, dat Cyril het niet prettig zou vinden, dat ik met zo iemand in aanraking was gekomen.'

'O, heet hij Cyril?' vroeg Holmes glimlachend.

De jongedame bloosde en glimlachte.

'Ja, Mr. Holmes; Cyril Morton, een elektrotechnisch ingenieur, en we hopen aan het eind van de zomer te trouwen. Hémelijke, hoe kom ik eigenlijk over hem te spreken? Ik wou alleen maar zeggen, dat Mr. Woodley afschuwelijk was, maar dat Mr. Carruthers, een veel oudere man, een veel aangena-

mer indruk maakte. Hij was heel stil, bleek, donker, gladgeschoren; maar hij had goede manieren en een prettige glimlach. Hij informeerde of wij behoorlijk konden leven, en toen hij hoorde, dat wij erg arm waren, stelde hij voor, dat ik zijn enige dochterje van tien jaar muzieklés zou komen geven. Ik zei, dat ik mijn moeder liever niet alleen liet, waarop hij voorstelde, dat ik iedere week naar haar toe zou gaan, en hij bood mij honderd pond per jaar aan, wat zeker een prachtig salaris was. Tenslotte nam ik het dus aan, en ging naar Chiltern Grange, ongeveer zes mijl van Farnham. Mr. Carruthers is weduwnaar, maar hij heeft een huishoudster, een heel fatsoenlijke dame van middelbare leeftijd, een zekere Mrs. Dixon, die overal voor zorgt. Het kind is een schat, en alles leek in het begin heel aardig. Mr. Carruthers was heel vriendelijk voor mij en bleek erg muzikaal te zijn, en wij hadden heel gezellige avonden samen. Iedere zaterdag ging ik naar mijn moeder, in de stad.

Al spoedig kwam er echter een einde aan mijn geluk, doordat Mr. Woodley, de man met de rode snor, kwam logeren. Hij bleef een week, maar in mijn verbeelding duurde het drie maanden! Het is een vreselijke kereel, onaangenaam voor iedereen, maar voor mij was hij nog veel erger. Hij maakte mij op de walgelijkste wijze het hof, snoefde over zijn rijkdom, zei, dat ik, als ik met hem trouwde, de mooiste diamanten zou krijgen, die er in Londen te koop waren, en tenslotte, toen ik niets met hem te maken wilde hebben, sloeg hij op een avond na het diner zijn armen om mij heen — hij is verschrikkelijk sterk — en zwoer, dat hij mij niet zou loslaten voor ik hem een zoen had gegeven. Just kwam Mr. Carruthers binnen en bevrijdde mij, waarop hij zich tegen zijn eigen gastheer keerde, en hem tegen de grond sloeg en zijn gezicht verwondde. Dit was het eind van zijn bezoeek, zoals u zich wel kunt voorstellen. Mr. Carruthers bood mij de volgende dag zijn verontschuldiging aan en verzekerde mij, dat ik nooit meer aan zulk een behandeling blootgesteld zou worden. Mr. Woodley heb ik daarna niet meer gezien.

En nu, Mr. Holmes, ben ik tot de gebeurtenissen genaderd, die mij ertoe gebracht hebben u om raad te komen vragen. U moet weten, dat ik iedere zaterdag in de voormiddag naar het station van Farnham fiets, om de trein van 12.22 naar Londen te nemen. De weg van Chiltern Grange naar Farnham is heel

eenzaam, vooral op één bepaald gedeelte, ongeveer een mijl lang, met Charlington Heath aan de ene kant, en de bossen rondom Charlington Hall aan de andere kant. U zult niet gemakkelijk eigens een eenzamer weg vinden, zelfs een wagen of een boer komt men er zelden tegen, totdat men de straatweg bij Crooksbury Hill bereikt heeft. Twee weken geleden fietste ik langs dit gedeelte, toen ik toevallig omkeek en ongeveer tweehonderd el achter mij een man zag, ook op een fiets. Het leek mij iemand van middelbare leeftijd, met een kortgeknipte zwarte baard. Ik keek nog eens om, voor ik in Farnham aankwam, maar de man was verdwenen, zodat ik er verder niet meer over nadacht. Maar u kunt u mijn verbazing voorstellen, Mr. Holmes, toen ik 's maandags bij mijn terugkomst dezelfde man op hetzelfde weggedeelte zag fietsen. Mijn verbazing steeg nog, toen precies hetzelfde op de volgende zaterdag en maandag voorviel. Hij bleef steeds op een afstand, en viel mij in geen enkel opzicht lastig, maar het leek mij toch heel vreemd. Ik sprak er met Mr. Carruthers over, die veel belang in het geval scheen te stellen, en mij zei, dat hij een rijtuig zou laten komen, zodat ik voortaan dat eenzame gedeelte niet behoefde te passeren zonder iemand bij mij.

Het rijtuig en het paard hadden deze week moeten komen maar om een of andere reden werden zij niet bezorgd, en ik moest dus weer naar het station toe fietsen. Dat was deze ochtend. U zult wel begrijpen, dat ik goed uit mijn ogen keek, toen ik op de hoogte van Charlington Heath was gekomen, en kijk, daar was de man weer, precies als de vorige keren. Hij bleef altijd zover van mij vandaan, dat ik zijn gezicht niet goed kon onderscheiden, maar het was zeker iemand die ik niet kende. Hij droeg een donker kostuum en een hoed. Het enige aan zijn gezicht dat ik duidelijk kon zien was zijn donkere baard. Vandaag was ik niet bang, maar wel nieuwsgierig, en ik besloot uit te maken wie hij was en wat hij van mij wilde. Ik ging langzaam rijden, maar hij volgde dadelijk mijn voorbeeld. Toen stopte ik, en ook hij stopte. Maar toen spande ik hem een valstrik. De weg maakt daar een scherpe bocht, die ik heel vlug langs fietste, waarna ik stilstond en op hem wachtte. Ik had gedacht, dat hij de bocht om zou zijn en mij passeren zou, voordat hij stoppen kon. Maar hij verscheen niet. Toen ging ik terug en keek om de hoek. Ik kon de weg over een mijl afstand overzien, maar hij was nergens te bekennen. Het hele geval

wordt nog merkwaardiger doordat daar geen zijweg is, die hij had kunnen inslaan.'

Holmes grinnikte en wreef zich in de handen.

'Het geval is inderdaad merkwaardig genoeg,' zei hij, 'hoe lang duurde het, van het ogenblik af dat u de hoek omsloeg tot aan uw ontdekking, dat er niemand op de weg was?'

'Twee of drie minuten.'

'Dan kan hij niet langs de weg terug zijn gegaan, en er waren geen zijwegen, zegt u?'

'Neen.'

'Dan is hij natuurlijk een voetpad opgefietst, aan een van beide kanten.'

'In elk geval niet aan de kant van de heide, want dan had ik hem moeten zien.'

'Dan is er geen andere mogelijkheid dan dat hij in de richting van Charington Hall is gefietst, dat immers, zoals u zei, op eigen terrein aan de kant van de weg ligt. Verder nog iets bijzonders?'

'Neen, niets, Mr. Holmes, behalve dat ik zo verbaasd was, dat ik het beter vond dadelijk naar u toe te gaan en u om raad te vragen.'

Holmes zweeg enige tijd.

'Waar is uw verloofde op het ogenblik?' vroeg hij eindelijk.

'In Coventry, bij de Midland Electric Company.'

'Kan hij u niet met een bezoek verrast hebben?'

'O, Mr. Holmes! Alsof ik hem niet dadelijk zou hebben herkend!'

'Heeft u nog meer bewonderaars gehad?'

'O ja, een heleboel, voordat ik Cyril leerde kennen.'

'En daarna?'

'O, alleen die vreselijke Woodley, wanneer u dat een bewonderaar wilt noemen.'

'Niemand anders?'

Onze mooie cliënte scheen even in verlegenheid gebracht.

'Wie is het?' vroeg Holmes.

'O, ik kan het me best verbeelden; maar het scheen mij vaak toe, dat Mr. Carruthers veel belang in mij stelt. Wij zijn nogal op elkaar aangewezen. 's Avonds begeleid ik hem vaak. Niet dat hij wat gezegd heeft. Hij weet zich in alle opzichten te gedragen. Maar een meisje voelt zoiets altijd dadelijk.'

'Zo!' Holmes' gezicht stond ernstig. 'Wat doet hij eigenlijk?'

'Hij is rijk.'

'Maar paard en rijtuig houdt hij toch niet.'

'In ieder geval zit hij er warmpjes bij. Twee of drie keer per week gaat hij naar de stad. Hij is in Zuidafrikaanse goudaandelen geïnteresseerd.'

'Wanneer er zich iets nieuws voordoet, Miss Smith, moet u mij dit dadelijk laten weten. Op het ogenblik heb ik het erg druk, maar ik zal toch wel tijd kunnen vinden om enkele stappen te doen in deze zaak. Doet u intussen niets zonder mijn voorkennis. Tot ziens, en ik hoop, dat wij alleen maar goede berichten van u zullen krijgen.'

'Het behoort nu eenmaal tot de natuurlijke loop der dingen, dat zo'n meisje bewonderaars heeft,' zei Holmes, terwijl hij nadenkend aan zijn pijp trok, 'maar toch liefst niet op eenzame landwegen, op de fiets. Waarschijnlijk is het een of andere bedesde aanbieder. Maar het geval vertoont enkele veelzeggende bijzonderheden, Watson.'

'Dat hij alleen op dat ene gedeelte van de weg te voorschijn komt?'

'Precies. Allereerst moeten wij erachter zien te komen wie de bewoners van Charington Hall zijn. Dan nog iets. Welke relaties bestaan er tussen Carruthers en Woodley, die zo weinig met elkaar gemeen schijnen te hebben? Hoe kwam het, dat zij beiden zo verlangend waren om de familie van Ralph Smith op te sporen? En dan nog dit: wat voor een zonderling huishouden is dit, waar men een gouvernante tweemaal zo hoog salarieert als nodig is, en waar men ondanks dat geen paard en rijtuig heeft, ofschoon men zes mijl van het station woont. Vreemd, Watson - heel vreemd.'

'Ga je erheen?'

'Neen, beste kerel, jij moet erheen gaan. Het is best mogelijk, dat het niets om het lijf heeft, en ik kan mijn ander, belangrijker onderzoek er niet voor onderbreken. Maandag moet je met een vroege trein naar Farnham gaan; je moet je ergens in de buurt van Charington Heath verblijven; je moet nagaan of de feiten zich inderdaad zo toedragen, en naar je eigen inzicht handelen. Wanneer je dan tenslotte naar de bewoners van de Hall hebt geïnformeerd, kom je terug om rapport uit te brengen. En nu, Watson, geen woord meer over deze geschiedenis, totdat wij meer betrouwbare gegevens zullen hebben, die wellicht tot een oplossing zullen leiden.'

Miss Smith had ons gezegd, dat zij maandag met de trein van 9.50 van Waterloo Station terugging, ik ging dus vroeg de deur uit en nam de trein van 9.13. Op het station van Farnham wees men mij de weg naar Charlington Heath. Het was onmogelijk zich in het toneel van het avontuur van de jongedame te vergissen, want de weg loopt tussen de open heide aan de ene kant en een oude iepenheg aan de andere, waarachter zich een park bevindt met prachtige bomen. De hoofdingang bestond uit een oude, met mos begroeide stenen poort; waarvan de zijpilaren verbrokkelde wapens droegen; maar behalve deze ingang merkte ik verscheidene punten op, waar zich openingen in de heg bevonden, die toegang tot voetpaden verleenden. Het huis was van de weg af niet te zien, maar de omgeving wees op een ongewone staat van verval.

De heide was bedekt met bloeiende brem, waarvan de gele bloemen in de lentezon blonken. Achter een van deze struiken koos ik mijn standplaats, zodat ik zowel de ingang van de Hall als een flink gedeelte van de weg in beide richtingen kon overzien. Er was niemand op de weg geweest, toen ik hem verliet, maar nu zag ik een wielrijder, die uit de richting naderde tegenovergesteld aan die waaruit ik gekomen was. Hij droeg een donker kostuum, en ik zag, dat hij een zwarte baard had. Toen hij het eind van het park had bereikt, sprong hij van zijn fiets, liep ermeê door een opening in de heg en verdween uit het gezicht.

Er ging een kwartier voorbij, en toen verscheen er een tweede wielrijder. Of liever een wielrijdster, want het was onze jongedame, die van het station kwam. Toen zij de heg begon te naderen, keek zij om zich heen. Even later kwam de man uit zijn schuilhoek te voorschijn, sprong op zijn fiets en volgde haar. Op die eenzame plek waren de twee enige figuurtjes die bewogen, het gracieuze meisje, rechtop op haar fiets gezeten, en de man achter haar, die over zijn stuur hing, en door iedere beweging het verlangen vertied om niet betrappt te worden. Ze keek naar hem om en begon langzamer te rijden. Ook hij reed langzamer. Zij stopte. Ook hij stopte dadelijk, tweehonderd el van haar vandaan. Maar wat zij nu deed was even onverwacht als van voortvarendheid getuigend. Ploetseling draaide zij haar fiets om en reed recht op hem aan! Hij was echter even vlug als zij, en ging er met een geweldige snelheid vandoor. Even later kwam zij de weg weer affietsen, met haar neus in de wind, zon-

der zich te verwaardigen van haar geheimzinnige achtervolger verder notitie te nemen. Ook hij had zich omgedraaid, en bleef steeds op dezelfde afstand, totdat de bocht van de weg hem aan het gezicht onttrok.

Ik bleef waar ik was, en dat was maar goed ook, want het duurde niet lang of de man kwam langzaam terugfietsen. Hij ging de poort binnen en stapte van zijn fiets. Enkele minuten lang kon ik hem onder de bomen zien staan. Hij had zijn handen omhooggeheven en scheen zijn das te strikken. Toen stapte hij op zijn fiets en reed de oprijlaan van de Hall op. Ik haastte mij naar de weg en gluurde tussen de bomen door. In de verte ving ik een glimp op van het oude, grijze gebouw met zijn hoge, smalle schoorstenen, uit de tijd van de Tudors, maar de oprijlaan liep door zulk dicht struikgewas, dat ik de man niet meer zag.

Het scheen mij echter toe, dat ik mijn ochtend goed besteed had, en in een opgeruimde stemming wandelde ik naar Farnham terug. Op het woningbureau daar ter plaatse kon men mij niets over Charlington Hall mededelen, en verwees mij naar een bekend bureau in Pall Mall. In het terugkomen ging ik daar even aan, en werd heel beleefd door de vertegenwoordiger ontvangen. Neen, ik kon Charlington Hall deze zomer niet huren. Ik was net te laat. Het was ongeveer een maand geleden verhuurd, aan een zekere Mr. Williamson, een deftige oude heer. Het speet de beleefde vertegenwoordiger erg, maar hij kon mij niet méer vertellen, daar hij zich nooit met de zaken van zijn klanten bemoeide.

Mr. Sherlock Holmes luisterde aandachtig naar het lange verhaal, dat ik hem die avond deed, maar het was geen aanleiding voor hem om mij op zijn laconieke manier te prijzen, zoals ik gehoopt had, en wat ik ook op prijs zou hebben gesteld. Integendeel, zijn gezicht stond nog strenger dan gewoonlijk, toen hij zijn mening te kennen gaf over de dingen die ik had gedaan en die ik had nagelaten.

'Je schuilplaats, beste Watson, was heel slecht gekozen. Je had achter de heg moeten gaan staan; dan had je dit interessante individu van dichtbij kunnen bekijken. Zoals het nu was, stond je honderden ellen van hem vandaan, en je kunt mij nog minder over hem vertellen dan Miss Smith. Zij gelooft, dat zij de man niet kent; ik ben ervan overtuigd dat zij hem heel goed kent. Waarom zou hij anders zo verlangend zijn, dat zij niet

dicht bij hem komt? Volgens jou boog hij zich laag over zijn stuur. Ook alweer om zich te verbergen. Je hebt je werkelijk bijzonder slecht van je taak gekwet. Hij ging naar het huis, en je wilt weten wie het is. En dan ga je naar een woningbureau in Londen!

'Waar had ik dan naar toe moeten gaan?' riep ik uit, niet zonder geprikkeldheid.

'Naar de dichtstbijzijnde kroeg. Dat is het centrum van de dorpspraats. Ze zouden je alle namen gezegd hebben, van de heer des huizes af tot de daghit toe. Williamson! Dat zegt mij niets. Wanneer het een oude heer is, is hij niet dezelfde als deze energieke wielrijder, die erin slaagt aan de achtervolging van die gespieerde jongedame te ontkomen. Heeft je uitstapje ons veel verder gebracht? We weten nu, dat het meisje de waarheid heeft gesproken. Maar daar heb ik nooit aan getwijfeld. Dat de Hall door Williamson wordt bewoond. Wat schietten we daarmee op? Nu, waarde heer, kijk maar niet zo betuiterd. We kunnen voor aanstaande zaterdag weinig meer doen, en in die tussentijd zal ik zelf op onderzoek uitgaan.'

De volgende ochtend ontvingen wij een briefje van Miss Smith, waarin in het kort de gebeurtenissen beschreven werden, waarvan ik getuige was geweest, maar het postscriptum was belangrijker voor ons:

'Ik moet u nog in het diepste vertrouwen zeggen. Mr. Holmes, dat mijn positie hier erg moeilijk is geworden, doordat Mr. Carruthers mij ten huwelijk heeft gevraagd. Ik ben ervan overtuigd, dat zijn gevoelens diep en oprecht zijn. Maar natuurlijk heb ik mijn woord al aan een ander gegeven. Hij nam mijn weigering heel ernstig op, maar bleef zacht en vriendelijk. U zult begrijpen, dat de situatie nogal gedwongen is.'

'De moeilijkheden schijnen zich voor onze jonge vriendin op te stapelen,' zei Holmes op peinzende toon, toen hij de brief had gelezen, 'het geval is interessanter en vertoont meer ontwikkelingsmogelijkheden dan ik aanvankelijk had gedacht. Een kalm dagje buiten zou mij goeddoen, zodat ik er vanmiddag maar eens op uit zal gaan om een paar theorieën te toetsen, die ik heb opgesteld.'

Holmes' kalm dagje buiten liep enigszins eigenaardig af, want toen hij die avond laat in Baker Street terugkwam, bleek hij aan zijn lip gewond te zijn en een grote bul op zijn voorhoofd te hebben, terwijl zijn kleren er zo veromfaaid uitzagen,

dat hij de belangstelling van iedere beampte van Scotland Yard zou hebben opgewekt. Hij was buitengewoon ingenomen met zijn avontuur, en moest hartelijk lachen, terwijl hij mij het verhaal deed.

'Ik heb zo weinig lichaamsbeweging, dat het altijd goed te pas komt,' zei hij, 'je weet natuurlijk, dat ik nogal een goed bokser ben. Soms beleef ik daar veel plezier van. Vandaag bijvoorbeeld zou ik lelijk te pas zijn gekomen, zonder deze vaardigheid.'

Ik vroeg hem was er gebeurd was.

'Ik ging naar die landelijke kroeg, die ik alreeds in je aandacht aanbevolen had, en vroeg daar op discrete wijze om inlichtingen. Ik zat in de gelagkamer, en de babbelzieke waard vertelde mij alles wat ik weten wilde. Williamson is een man met een witte baard, en hij woont alleen op de Hall, met een paar bedienden. Volgens de geruchten zou hij een geestelijke zijn of geweest zijn; maar enkele gebeurtenissen tijdens zijn kort verblijf op de Hall leken mij bijzonder weinig in overeenstemming met dit beroep. Ik ben reeds bij het kerbestuur om inlichtingen geweest, en zij zeiden mij, dat er inderdaad een geestelijke van die naam bestaan heeft, over wiens loopbaan weinig goeds te vertellen was. Van de waard hoorde ik, dat er aan het eind van de week gewoonlijk gasten op de Hall zijn — "een mooi stelletje, meneer" — in het bijzonder iemand met een rode snor, Mr. Woodley genaamd, die altijd aanwezig was. Zover waren wij gekomen, toen plotseling de man zelf binnenkwam, die in het aangrenzende zaaltje bier had zitten drinken en alles had gehoord. Wie of ik was? Wat of ik wilde? Wat of ik voorhad met dergelijke vragen? Hij sloeg een verschrikkelijke taal uit, en vooral zijn bijvoeglijke naamwoorden waren bijzonder krachtig. Toen hij mij genoeg had uitgescholden, gaf hij mij onverhoeds een stomp, die ik niet helemaal kon vermijden. De paar minuten, die hierop volgden, waren onvergetelijk. Het was de strijd tussen een geoefend bokser en een logge vechtersbaas. Ik kwam eruit te voorschijn zoals je me nu ziet. Mr. Woodley werd in een rijtuig naar huis gebracht. Zo eindigde mijn uitstapje, en hoewel ik mij best geamuseerd heb, moet ik bekennen, dat mijn bezoek aan de grens van Surrey ons niet veel verder heeft gebracht dan het jouwe.'

Dinsdag kregen wij een tweede brief van onze cliënte.

'U zult wel niet verbaasd zijn te horen, Mr. Holmes, dat ik

bij Mr. Carruthers vandaan ga. Zelfs het hoge salaris is niet in staat mij met het onmogelijke van mijn positie hier te verzoenen. Zaterdag kom ik in de stad, en ik ben niet van plan terug te keren. Mr. Carruthers heeft nu een rijtuig, zodat ik de gereuen van de eenzame weg, indien die al bestaan, niet meer hoeft te vreezen.

'Wat de speciale aanleiding tot mijn vertrek betreft, dit is niet alleen de gedwongen verhouding tot Mr. Carruthers, maar vooral het feit, dat die afschuwelijke kerel, Mr. Woodley, weer is komen opdagen. Hij was altijd al vreselijk, maar hij ziet er nu terugstotender uit dan ooit, want hij schijnt een ongeluk te hebben gehad, en is erg toegetakeld. Ik zag hem uit het raam, maar ik ben dolblij, dat ik hem niet ontmoet heb. Hij had een lang gesprek met Mr. Carruthers, die na afloop erg opgewonden was. Woodley moet in de buurt wonen, want hij bleef hier niet overnachten, en toch ving ik vanmorgen al weer een glimp van hem op, terwijl hij in de tuin tussen de struiken sloop. Ik zou nog liever met een wild beest te doen willen hebben, dat ze los lieten lopen. Ik vrees en vreeschuw hem meer dan ik zeggen kan. Hoe kan Mr. Carruthers het gezelschap van zo iemand ook maar een minuut verdragen? Maar in ieder geval zal zaterdag alles achter de rug zijn.'

'Dat hoop ik, Watson, dat hoop ik,' zei Holmes ernstig, 'er wordt een of ander ingewikkeld komplot gesmeed tegen deze jonge vrouw, en het is onze plicht ervoor te zorgen, dat niemand haar op die laatste fietstocht kwaad berokkent. Het is, geloof ik, het beste, Watson, dat wij er maar wat tijd afnemen en er zaterdagochtend samen heen gaan, om er zeker van te zijn, dat dit eigenaardige en onbevredigende onderzoek niet een ongewenst einde heeft.'

Ik moet bekennen, dat ik tot dusverre het geval niet al te ernstig opgenomen had, daar het mij meer zonderling en belachelijk dan gevaarlijk had geleken. Dat iemand een knappe vrouw opzocht en volgt, is nu niet zo heel erg ongewoon, en indien hij zo laf was, dat hij haar niet alleen niet durfde aan te spreken, maar zelfs voor haar op de vlucht sloeg, dan kon hij geen geduchte tegenstander zijn. Die schelm van een Woodley was een heel ander type, maar behalve dan bij die ene gelegenheid, had hij onze cliënte niet lastiggevallen, en nu hij Carruthers opnieuw bezocht had, had hij zich niet meer aan haar opgedrongen. De man op de fiets was zonder twijfel een van de

gasten op de Hall, over wie de waard gesproken had; maar wie hij was en wat hij wilde, dat was nog even onduidelijk als eerst. Het was de grote ernst, die Holmes in alles liet blijken, en het feit, dat hij een revolver in zijn zak stak, voordat wij het huis verlieten, die mij het gevoel gaven, dat deze gebeurtenissen welens op een tragedie zouden kunnen uitlopen.

's Nachts had het geregend, maar het was een prachtige ochtend, en het heidelandschap, met de bloeiende brem, kwam ons des te bekoorlijker voor, omdat wij aan de modder en de sombere grijze daken van Londen gewend waren. Terwijl Holmes en ik over de brede grindweg liepen, ademden wij de frisse morgenlucht in en verlustigden ons in het gezang der vogels en de zoete lentewind. Op het hoogste punt van de weg, die daar over een uitloper van Crooksbury Hill loopt, konden wij de sombere Hall boven de eiken zien uitsteken, die, oud als zij mochten zijn, toch nog jonger waren dan het gebouw, dat zij omringden. Holmes wees naar de weg, die zich als een rood-gelbe band tussen het bruin van de heide en het uitbottende jonge groen van de bossen uitstrekte. Heel in de verte zagen wij een zwarte vlek: een rijtuig, dat zich in onze richting bewoog. Holmes liet een uitroep van ongeduld horen.

'Ik had op een half uur speling gerekend,' zei hij, 'wanneer dit haar rijtuig is, moet zij een vroegere trein hebben willen nemen. Ik vrees, Watson, dat zij Charlington al gepasseerd zal zijn, voordat wij bij haar zijn gekomen.'

Toen wij de heuvelrug weer waren afgedaald, konden wij het rijtuig niet meer zien, maar wij liepen zo hard, dat ik de gevolgen van mijn zittend leven begon te merken, en gedwongen was achter te blijven. Holmes daarentegen was altijd in vorm, want hij had een onuitputtelijke voorraad energie, waarop hij teren kon. Hij draafde voort zonder ook maar een ogenblik te verslapen, totdat hij plotseling stilstond, ongeveer honderd el voor mij uit, en in wanhoop zijn handen omhooghief. Op hetzelfde ogenblik verscheen er een lege dogkar om de hoek, die snel in onze richting ratelde, terwijl de teugels van het galopperende paard over de grond sleepten.

'Te laat, Watson, te laat!' schreeuwde Holmes, toen ik hem bijgeng had ingetaald, 'dwaas die ik was om geen rekening te houden met die vroegere trein! Het is ontvoering, Watson-ontvoering! Of moord! God weet wat het is! Versper de weg! Houd dat paard tegen! Goed zo! Stap nu in dat rijtuig, en laat

ons eens zien of wij de gevolgen van mijn stommitieit niet kunnen goedmaken.'

Wij sprongen in de dogkar. Holmes draaide het paard om, gaf het een fikse tik met de zweep, en wij reden nu de weglangs in de andere richting. Toen wij de bocht gepasseerd waren strekte het gedeelte tussen de Hall en de heide zich voor ons uit. Ik greep Holmes bij de arm.

'Dat is die man!' hijgde ik.

Inderdaad fietste er een man in onze richting. Hij zat over het stuur gebogen, en trapte zo hard hij kon. Een wielrenner had het hem niet kunnen verbeteren. Ploetseling hief hij zijn gebaard gezicht op, zag dat wij vlak bij hem waren, remde en sprong van zijn fiets. De pikzwarte baard vormde een eigenaardige tegenstelling tot de bleekheid van zijn gezicht, en zijn ogen schitterden alsof hij koorts had. Hij staarde ons aan en keek toen naar het rijtuigje. Zijn gezicht nam een uitdrukking van verbazing aan.

'Hallo! Stop eens even!' schreeuwde hij, terwijl hij ons met zijn fiets de weg versperde, 'hoe komt u aan die dogkar? Sta stil, kerel!' gilde hij, terwijl hij een revolver uit zijn zak haalde, 'sta stil, zeg ik, of, bij God, ik jaag dat paard een kogel door de kop!'

Holmes wierp de teugels in mijn schoot en sprong uit het rijtuig.

'U moeten wij juist hebben. Waar is Miss Violet Smith?' vroeg hij snel, en duidelijk verstaanbaar, zoals steeds.

'Dat mag ik u wel vragen. U zit in haar dogkar. U moet dus weten waar zij is.'

'Wij zagen de dogkar op de weg rijden. Er zat niemand in. Wij reden terug om de jongedame te hulp te komen.'

'Grote God, wat moet ik doen?' riep de man, buiten zichzelf van wanhoop, 'ze hebben haar te pakken, die schoft van een Woolley, en die weggejaagde dominee. Kom, meneer, ga mee, wanneer u het werkelijk goed met haar meent. We zullen haar samen trachten te redden, ook al zou ik het park van Charlington niet meer levend verlaten.'

Door het dulle heen hield hij, met zijn revolver in de hand, naar een opening in de heg. Holmes volgde hem, en nadat ik het paard op de berm van de weg grazende had achtergelaten, volgde ik Holmes.

'Hier zijn zij doorheen gegaan,' zei hij, terwijl hij naar ver-

schillende voetsporen op het modderige pad wees. 'Hallo! Wacht even! Wie ligt daar tussen de struiken?'

Het was een jongen van een jaar of zeventien, gekleed als stalknecht, met leren tressen en slobkousen. Hij lag op zijn rug, met opgetrokken knieën, en een vreselijke wonde aan zijn hoofd. Hij was bewusteloos, maar leefde nog. Ik zag met één oogopslag, dat het been niet verbrijzeld was.

'Dat is Peter, de stalknecht,' riep de onbekende, 'hij zat met haar in het rijtuig. De schoften hebben hem eruit getrokken en bewusteloos geslagen. Laat hem liggen; wij kunnen toch niets voor hem doen, maar haar kunnen we misschien redden van het ergste lot, dat een vrouw treffen kan.'

Zo vlug wij konden renden wij het pad af, dat tussen de bomen doorkronkelde. Toen wij de heesters rondom het huis hadden bereikt, stond Holmes stil.

'Zij zijn niet naar het huis gegaan. Hier gaan de voetstappen naar links - achter die laurierstruiken! Ha, zei ik het niet!' Terwijl hij sprak, hoorden wij een vrouw gillen - een vreselijke kreet, die woede en afgrijzen uitdrukte. Het geluid kwam uit de richting van een dichte groep heesters vlak voor ons. Het hield plotseling op en werd nog even gevolgd door een soort gereutel.

'Hierheen! Hierheen! Zij zijn op het grasveld,' schreeuwde de onbekende, terwijl hij door de struiken vloog, 'o, die vervloekte honden! Volg mij, heren! Te laat! Te laat, voor de duivel!'

Wij stonden aan de rand van een mooi grasveld, dat door oude bomen omgeven was. Aan de andere kant, in de schaduw van een machtige eik, stond een zonderlinge groep, van drie personen. De ene was onze cliënte, die flauwgevallen was, met een zakdoek om haar mond gebonden. Tegenover haar stond een ploetig uitziende jongeman met een dik gezicht en een rode snor, wijsbeens, één hand in de zij. In zijn andere hand zweaide hij een rijzweep, en zijn gehele houding drukte uitdagerende triomf uit. Tussen hen in stond een oude man met een grijze baard, die een kort koorhend over zijn licht kostuum droeg, en die hen klaarblijkelijk zojuist in de echt verbonden had, want toen wij verschenen, stak hij zijn gebedenboek in zijn zak en klopte de onheilspellende brudegom joviaal op de schouder, bij wijze van gelukwens.

'Zij zijn getrouwd!' stootte ik uit.

'Vooruit!' riep onze gids, 'voortuit!' Hij holde over het grasveld, op de voet gevolgd door Holmes en mij. Toen wij naderbij kwamen, wankelde de jonge vrouw naar een boom om zich vast te grijpen. Williamson, de gewezen dominee, boog voor ons met spottende beleefdheid, en Woodley kwam ons luid lachende tegemoet.

'Je kunt je haard wel afdoen, Bob,' zei hij, 'ik weet best wie je bent. Jij en je vriendjes zijn net op tijd gekomen om met Mrs. Woodley kennis te kunnen maken.'

De wijze waarop onze gids hierop reageerde was heel eigenaardig. Hij rukte de zwarte baard af, waarmee hij zich vermomd had, en gooide hem op de grond. Hij bleek een lang, bleek, gladgeschoren gezicht te hebben. Toen hief hij zijn revolver op en richtte die op de jonge schurk, die op hem toeliep met zijn gevaarlijke rijzweep in de hand.

'Ja,' zei onze bondgenoot, 'ik ben Bob Carruthers, en ik zal ervoor zorgen, dat deze vrouw niet benadeeld wordt, al zou ik ervoor moeten hangen. Ik heb je gezegd wat ik doen zou, wanneer je haar lastig viel, en bij God, ik zal woord houden!'

'Je bent te laat. Zij is mijn vrouw!'

'Nee, zij is je weduwe.'

Er weerklonk een revolverschot, en ik zag het bloed op Woodley's vest te voorschijn komen. Hij gaf een gil, draaide in het rond, en viel op zijn rug, terwijl zijn terugstotend rood gezicht plotseling een afschuwelijk vlekkege bleekheid vertoonde. De oude man, die nog steeds zijn koorhemd droeg, barstte in een vloed van verwensingen uit, zo erg als ik van mijn leven niet had gehoord, en trok zijn eigen revolver, maar voor hij die ophiefte kon, keek hij in de loop van Holmes' revolver.

'Zo is het genoeg,' zei mijn vriend koeljes, 'laat die revolver vallen! Watson, raap dat ding op! Houd het tegen zijn slaap! Dank je. En jij, Carruthers, geef mij je revolver. Er is nu genoeg geschoten. Kom, geef dat ding hier!'

'Wie bent u dan?'

'Mijn naam is Sherlock Holmes.'

'Grote God!'

'U heeft al eens van mij gehoord, zie ik. Totdat de politie komt, zal ik hier de autoriteiten vertegenwoordigen. Kom eens hier, jij!' riep hij tegen de verschrikte staknecht, die juist aan de rand van het grasveld verscheen. 'Kom hier. Breng dit briefje zo vlug mogelijk naar Farnham.' Hij krabbelde een

paar woorden op een blaadje uit zijn notitieboek. 'Geef dit aan de inspecteur, op het politiebureau. Totdat hij hier is, houd ik u allen onder mijn persoonlijk toezicht.'

De sterke persoonlijkheid van Holmes bekeerde de dramatische situatie volkomen, en allen waren als was in zijn handen. Williamson en Carruthers droegen de gewonde Woodley in huis, en ik gaf het verschrifte meisje een arm. De gewonde werd op zijn bed gelegd, en op Holmes' verzoek onderzocht ik hem. Ik deelde hem mijn bevindingen mede in de oude, met gobelins behangen eetzaal, waar hij met zijn twee gevangenen zat.

'Hij zal wel in leven blijven,' zei ik.

'Wat!' schreeuwde Carruthers, terwijl hij van zijn stoel opsprong, 'ik ga naar boven en schiet hem eerst nog gauw overhoop. U wilt toch niet beweren, dat dat meisje, die engel, voor haar hele leven aan een ploert als Jack Woodley geketend is?'

'Ik zou me daar maar niet druk over maken,' zei Holmes, 'er zijn twee redenen waarom zij onmogelijk zijn vrouw kan zijn. In de eerste plaats zullen wij er goed aan doen aan Mr. Williams bevoegdheid te twijfelen om een huwelijk in te zegenen.'

'Ik ben gewijd,' riep de oude schelm.

'Maar ook afgezet.'

'Eens een geestelijke, altijd een geestelijke.'

'Dat ben ik niet met je eens. En de machtiging?'

'Wij hadden een machtiging voor het huwelijk. Ik heb ze hier in mijn zak.'

'Dan heb je ze langs onwettige weg verkregen. Maar in ieder geval is een gedwongen huwelijk niet geldig, en het is een zeer ernstig misdrijf, zoals je nog wel zult merken. Je zult tien jaar de tijd hebben om erover na te denken, als ik mij niet erg vergis. Wat jou betreft, Carruthers, het zou beter zijn geweest wanneer je je revolver in je zak gehouden had.'

'Dat begin ik ook te geloven, Mr. Holmes; maar toen ik aan al die voorzorgsmaatregelen dacht die ik genomen had om het meisje te beschermen, — want ik hield van haar, Mr. Holmes, en het was voor het eerst van mijn leven dat ik wist wat liefde is, — kon ik de gedachte niet verdragen, dat zij in de macht was van de grootste ellendeling in heel Zuid-Afrika, een man berucht van Kimberley tot Johannesburg. U zult het misschien niet geloven, Mr. Holmes, maar zolang dat meisje bij mij in be-

trekking is geweest, heb ik haar nooit langs dit huis laten gaan, waar de schelmen op haar loerden, zonder haar op mijn fiets te volgen, om er zeker van te zijn dat haar niets zou overkomen. Ik hield mij altijd op een afstand, en ik droeg een baard, opdat zij mij niet herkennen zou, want zij heeft een trots karakter, en zij had niet langer bij mij willen blijven, wanneer zij geweten had, dat ik haar volgde.'

'Waarom heb je haar niet voor het gevaar gewaarschuwd?'

'Omdat ze dan immers weggegaan zou zijn, en die gedachte kon ik niet verdragen. Ook al hield zij niet van mij, het was al een grote troost haar bij mij in huis te hebben en haar stem te kunnen horen.'

'Nu,' zei ik, 'u noemt dat misschien liefde, Mr. Carruthers, maar ik noem het egoïsme.'

'Het ene sluit het andere niet uit, misschien. In ieder geval kon ik haar niet laten gaan. Bovendien was het, met deze benedide in de buurt, goed dat zij iemand had die op haar paste. Want toen het telegram kwam, wist ik, dat zij handelend zou- den optreden.'

'Wat voor telegram?'

Carruthers haalde een telegram uit zijn zak.

'Hier!' zei hij. Het was kort en bondig:

'De oude man is gestorven.'

'Hm,' zei Holmes, 'ik geloof, dat ik nu begrijp hoe de vork in de steel zit, en ik begrijp, dat dit bericht het sein voor hen was om, zoals u zegt, handelend op te treden. Maar terwijl wij zitten te wachten, kunt u mij misschien alles vertellen.'

De oude booswicht, die nog steeds zijn koorhond droeg, begon allergodsasterlijkst te vloeken.

'Bij God,' zei hij, 'wanneer je ons verraad, Bob Carruthers, dan zal ik je trakteren zoals jij het Jack Woodley hebt gedaan! Je kunt over dat meisje kwijlen zoveel je maar wilt, dat zijn je eigen zaken, maar wanneer je je kameraden aan deze stille verklipper verraad, dan zul je ervan lusten.'

'Windt u niet op, eerwaarde,' zei Holmes, terwijl hij een sigaret opstak, 'de feiten zijn duidelijk genoeg, wat u betreft, en ik wou alleen maar een paar bijzonderheden horen om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen. Maar wanneer jullie het mij liever niet vertelt, dan zal ik het zelf wel doen, en dan zullen jullie eens zien of jullie iets voor mij verborgen kunnen houden. In de eerste plaats: jullie kwamen met je drieën uit Zuid-

Afrika om dit spelletje te spelen - jij, Williamson, jij, Carruthers, en Woodley.'

'Dat is de eerste leugen,' zei de oude man, 'ik heb ze pas twee maanden geleden ontmoet, en ik ben nooit van mijn leven in Zuid-Afrika geweest. Dat kun je in je zak steken, verdomde bemoet!'

'Wat hij zegt is waar,' zei Carruthers.

'Ook goed, dan zijn jullie met je tweeën uit Zuid-Afrika gekomen. De eerwaarde heer is een produkt van eigen bodem. Jullie hadden Ralph Smith daar gekend. Jullie hadden alle redenen om te geloven dat hij het niet lang meer maken zou. Jullie kwamen erachter, dat zijn nichtje zijn kapitaal zou erven. Waar of niet?'

Carruthers knikte, en Williamson begon weer te vloeken. 'Zij was zijn naaste familielid, en jullie wisten, dat de oude man geen testament zou maken.'

'Hij kon niet eens lezen en schrijven,' zei Carruthers.

'Jullie kwamen dus met je tweeën hier om het meisje op te sporen. Het plan was, dat een van jullie met haar zou trouwen, en dat de ander zijn aandeel in de buit zou krijgen. Om een of andere reden werd Woodley als aanstaande echtgenoot aangewezen. Waarom gebeurde dat?'

'We hadden erom gespeeld, onderweg. Hij had het gewonnen.'

'Just. Jij nam het meisje in dienst, en Woodley kwam om haar het hof te maken. Zij wou echter niets met die dronken schoelje te maken hebben. Inmiddels werd het plan een beetje in de war gestuurd doordat je zelf op haar verliefd geworden was. Je kon niet langer de gedachte verdragen, dat zij de vrouw van deze schurk zou worden.'

'Nee, bij God, dat kon ik ook niet!'

'Jullie kregen ruzie. Hij ging kwaad weg, en begon zijn eigen plannen te smeden, onafhankelijk van de jouwe.'

'Het komt mij voor, Williamson, dat er voor ons niet veel te vertellen overblijft,' riep Carruthers, met een smalend lachje, 'ja, wij kregen ruzie, en hij sloeg mij tegen de grond. Dat heb ik hem in ieder geval betaald gezet. Daarna heb ik hem uit het oog verloren. In die tussentijd papte hij met deze weggejaagde dominee aan. Ik kwam erachter, dat zij hier samen waren gaan wonen, aan de weg die zij langs moest om naar het station te gaan. Daarna bewaakte ik haar voortdurend, want ik wist, dat

zij iets in het schild voerden. Ik bezocht ze van tijd tot tijd, want ik wou natuurlijk weten wat zij van plan waren. Twee dagen geleden kwam Wootley bij mij met dit telegram, waaruit bleek, dat Ralph Smith dood was. Hij vroeg mij of hij nog op mij kon rekenen. Ik zei, dat daar geen sprake van was. Toen vroeg hij mij of ik zelf met het meisje wou trouwen en hem zijn deel geven. Ik zei, dat ik dat graag zou willen, maar dat zij niets van mij wilde weten. Hij zei: "Als ze eerst maar eenmaal getrouwd is, dan zal ze na een paar weken wel bijdraaien." Ik zei, dat ik haar niet wilde dwingen. Toen ging hij vloekende weg, de vuile schoft, en het laatste wat hij zei was dat hij haar wel krijgen zou. Deze zaterdag zou zij van mij vandaan gaan, en ik had een rijtuig laten komen om haar naar het station te brengen, maar ik maakte mij zo ongerust, dat ik er op mijn fiets achteraan ging. Maar zij had een flinke voorsprong, en voor ik haar had ingehaald, was het ongeluk al geschied. Ik begreep dit pas, toen ik u met uw tweeën in de dogkar terug zag komen.

Holmes stond op en gooide zijn eindje sigaret in de kachel. 'Ik ben erg dom geweest, Watson,' zei hij, 'toen je mij zei dat je die wielrijder tussen de struiken zijn das had zien strikken, had ik alles moeten begrijpen. Toch mogen we ons gelukkig prijzen, dat wij dit merkwuurlijke geval hebben meegemaakt. Ik zie daar drie agenten in de oprijlaan, en ik ben blij, dat die jonge koetsier reeds in zoverre hersteld is, dat hij flink met hen mee oploopt; zodat noch hij noch de interessante bruidegom waarschijnlijk blijvende gevolgen van hun avontuur zullen ondervinden. Ik geloof, dat het het beste is, Watson, dat jij als medicus Miss Smith gaat zeggen, dat, wanneer zij zich goed genoeg voelt, wij haar graag naar het huis van haar moeder zullen brengen. Wanneer ze nog niet helemaal hersteld is, zul je waarschijnlijk wonderen verrichten door haar te vertellen, dat wij op het punt stonden om een zekere jonge ingenieur in de Midlands te telegraferen. Wat u betreft, Mr. Carruthers, ik geloof, dat u alles gedaan heeft om deze schurkenstreek, waarin u gemengd was, goed te maken. Hier is mijn kaartje, en wanneer ik u bij de behandeling van de zaak kan helpen, dan ben ik tot uw dienst.'

Ten gevolge van het drukke leven dat wij leidden, valt het, zoals mijn lezers misschien reeds hebben opgemerkt, mij vaak moeilijk om mijn verhalen behoorlijk af te ronden, en de

nieuwsgierigheid van mijn lezers te bevreemden wat de afloop betreft. Ieder geval was steeds het voorspel tot een volgend geval, en was de ontknoping eenmaal achter de rug, dan verdwenen de hoofdpersonen voorgoed uit onze gezichtskring. Achter in mijn manuscript heb ik echter een korte notitie gevonden, die op dit geval betrekking heeft, en waarin staat dat Miss Violet Smith inderdaad een fortuin erfde, en dat zij nu de vrouw is van Cyril Morton, de oudste firmant van Morton en Kennedy, de bekende fabriek van elektrische motoren in Westminster. Williamson en Wootley werden beiden wegens ontvoering en geweldpleging veroordeeld, de eerste tot zeven jaar gevangenisstraf en de tweede tot tien. Aangaande het lot van Carruthers heb ik geen gegevens, maar ik weet zeker, dat het Hof hem zijn moordanslag op Wootley niet zwaar aantekende, daar de laatste als een zeer gevaarlijke schurk bekend stond, en ik vermoed, dat een paar maanden hechtenis voldoende waren om aan de eisen der gerechtigheid te voldoen.